

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VI. No. 34

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
27 August 1938

Cingătoarea sclavului

„Să fiți împodobiți cu smerenie”. (1 Petru 5:5).

O traducere spune: „Fiți îmbrăcați”, dar înțelesul adevărat ar fi: „Încingeți-vă pe voi înșivă”. Dar înțelesul acestui cuvânt merge și mai departe. La îmbrăcăminte pe care o purtau sclavii, se adăuga un sort cu care se încingeau ca să-și păstreze hainele curate. După cum medicul își îmbracă halatul alb, bucătăreasa haina de bucătărie, la fel sclavii erau totdeauna încinși cu sortul, semnul omului, care muncește.

Fără îndoială, Petru, citând aceste cuvinte, are încă în mintea lui tabloul din ultima seară petrecută cu Isus, când învățătorul însuși, ridicându-se de la masă, se încinge cu un ștergar și spală, pe rând, picioarele ucenicilor. Își amintește apoi, de o altă întâmplare, când Isus le-a spus: „Ci ori care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru, și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă rob”. (Matei 20:26—27). Să iai lucrurile sclavului, însemnează să faci lucrurile grele și de mulți disprețuite, dar cingătoarea umilinței ne apără de multe pete.

Umlința este voința de a te opri și a face lucrurile și îndatoririle cele mai mici. Ucenicii discutau care dintre ei trebuie să săvârșească spălarea picioarelor și nici unul nu era gata s'o facă. În timp ce se certau, Domnul tutor, le-a dat o pildă. În biserică, astăzi, sunt atâtea lucruri de făcut, dar care nu se fac din cauză că oamenii simt că ei sunt mai presus de aceste lucruri și astfel le lasă pe seama altora, ei așteptând ocazii mai mari. Desigur ar fi un lucru neînțelept ca un om talentat să se oprească la lucruri pe cari alții mai puțin talentați le pot face tot așa de bi-

ne ca el. Dar aceasta, nu pentru motivul că ar fi mai presus de a putea face aceste lucruri. Umlința este să pricepi că tot ce ai, ți-a fost dat. Numai astfel, ne va fi cu putință să recunoaștem că avem unele talente speciale și totuși să nu fim mândri de ele.

Toate lucrurile ne-au fost încredințate ca unor ispravnici. Pilda cu talanții ne arată cum stăpânul ne-a încredințat mulți talanți cu care slujitorii trebuie să lucreze spre folosul Lui. Pavel întrebă odată: „Ce ai tu, ceea ce n'ai primit?” Apoi din nou spune: „Deci, dacă tu ai primit acest lucru, de ce te lauzi ca și când nu l-ai fi primit?”. Oriunde se găsește o convingere că omul nu are nimic decât ceea ce i s'a dat de sus, acolo va fi și o desăvârșită atârnare de Dumnezeu care înlătură lucrurile slabe ca nimeni să nu se laude în prezența Lui. Deaceia, trebuie să fim vase goale, gata pentru slujba Lui. E interesant cum păcatul mândriei știe să se prefacă în atâtea forme. Augustin a spus adevărul când a zis: „Ceea ce a biruit pe om primadată, este ultimul lucru pe care el îl biruiește”. Dacă noi câștigăm o biruință, începem să ne dam o prea mare importanță nouă înșine în loc să o atribuim Domnului.

Umlința cuprinde supunere față de Dumnezeu. Intre toate lucrurile nebune din lume, nimic nu este mai nebun decât faptul ca omul, plin de slăbiciuni, să se războiască cu Creatorul său. Și aceasta e starea pe care o produce mândria. Pentru că „Dumnezeu stă împotriva celor mândri”. Atâția oameni se lipsesc de binecuvântările mântuirii, pentru că nu se opresc să-și mărturisească păcatele. Mântuitorul ne vorbește despre doi oameni, cari s'au

dus la templu să se închine. Unul a mulțumit lui Dumnezeu, că nu se aseamănă cu alți oameni. Celălalt striga: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!”. Răspunsul Mântuitorului a fost: „Acest om s'a dus mai îndreptat la casa lui decât celălalt”. Dumnezeu își varsă binecuvântările peste văile lipsite de dealuri. Căteodată, în casele noastre, copiilor li se refuză lucrul pe care-l doresc cu tot plânsul și stăruința lor. Mama, fiind femeie înțeleaptă, știe că fiul nu poate primi lucrul dorit până nu se supune voinței părinților. Nu atât pentru că lucrul pe care-l dorește, ar fi rău, cât pentru că fiul să învețe să nu se încapățâneze. Acest adevăr rămâne și în înțeles spiritual. Umiliți-vă sub brațul atotputernic al lui Dumnezeu, pentru că El să vă înalțe la timpul potrivit.

Poate că Dumnezeu trimite, în viața noastră nenorociri, suferințe și pierderi. Vrem noi să ne răsunăm, să ne amărăm, făcând ca rana să crească și durerea să se mărească? Ba să primim acest lucru ca și trimis pentru binele nostru și deși durerea va rămâne, înrăurirea ei vindecătoare nu va întârzia. Poate că noi simțim că, în viață, nu ocupăm locul pentru care suntem pregătiți. Să încercăm, ca în loc de a fi nemulțumiți, să privim acest lucru ca și cum ar veni din partea lui Dumnezeu și atunci și cel mai neînsemnat lucru va fi glorificat. Un predicator povestește despre o fată pe care a văzut-o în adunarea lui cu fața posomorită. Convingând-o să-i spună motivul întristării, ea a povestit că o doare faptul că, deși era pregătită pentru a fi învățătoare, a fost silită de împrejurări să devină

(Continuare în pag. 8-a)

Farul Creștin

Foaie bisericească baptistă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VI. No 34 27 August 1938

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

**Pe an 100 lei, pe 6 luni 50 lei.
In străindătate dublu.****Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.**Redacția și Administrația:
Arad, Str. Fabricii 20.

Telefon 24,62 Arad

Castor: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Atât, cât se poate, rugăm pe frații, care ne trimit știri, să nu folosească cuvântul „serbare”, ci mai mult cuvintele „serviciu religios”. Altcum puteți avea greutatea ca autoritățile. Serviciile religioase nu intră în cadrele legii stării de asediu, dar serbările de orice natură intră. Atunci de ce să numim serviciile noastre divine, serbări? De altfel, în aceste vremuri, avem mai multă nevoie de rugăciune ca de „serbări”. Se poate numi „serviciu religios pentru tineret”, acel serviciu, unde tinerii iau parte mai mare la program.

In știrile pe care ni le trimiteți, nu uitați să amintiți cuvintele cele mai frumoase din predici. Credem, că aceasta e cea mai însemnată parte a știrilor, Evanghelia predicată de servii Domnului.

Frații care primesc foile noastre cu bucată, sunt rugați să ne trimită banii pentru cele vândute. Începând cu numărul viitor, nu vom trimite foile celor ce sunt în restanță cu plata banilor.

(Urmare din coloana III-a)

ruri, etc., este o insultă pentru Dumnezeu”. Cuvintele acestea sunt cu totul adevărate. Una din cele mai mari piedeci în calea închinăciunii e să fie în programul serviciului, cântări și poezii prin care, cei ce le predau, vreau să se arate pe ei.

Ar fi bine să știm clar, că în casa Domnului nu mergem să ne distrăm, să ne petrecem, nici să ne arătăm pe noi însine ci să ne închinăm.

De aceea, vorbirile, cântările, poeziile și tot ce e un program, trebuie îndreptate cu umilință spre Domnul. A Lui să fie toată slava. Atunci toți cei din biserică se vor putea închina „în duh și în adevăr”.

I. COCUȚ.

„VENIȚI SĂ NE ÎNCHINĂM”

Inchinăciunea e cel mai adânc și mai subtil lucru al sufletului omenesc. Prin ea, ne apropiem de Dumnezeu în chipul cel mai potrivit. Dacă vom studia toate versetele biblice, vom vedea că închinăciunea înseamnă să te apropii de Dumnezeu cu teamă sfântă, cu umilință, cu reverență, cu adorare, cu cultemur, cu cântă, cu credință, cu laudă, cu devotament și cu dragoste. Să-ți dai seama bine, cine ești tu și cine este Dumnezeu. Să știi cât îi datorezi și cât ești de ne vrednic. Sa vezi puterea, slava, gloria, nădărnicea și nemărginirea Persoanei Sule și să înțelegi harul, iubirea, sfințenia și bunătatea Sa. Să fii pătruns de nevrednicia și atârănarea ta de Dumnezeu. Cuvântul închinăciune vine dela cuvântul latin INCLINATIO care înseamnă înclinare sau aplecare. Și în limba greacă și ebraică, cuvântul închinăciune înseamnă prosternere, aplecare în fața lui Dumnezeu. De sigur, nu e vorba numai de aplecarea corpului, pe genunchi de pildă, sau cu capul plecat. E vorba mai mult de aplecarea, de umilirea inimii și a sinței noastre lăuntrice în fața lui Dumnezeu.

Oamenii se pot închina oriunde, așa cum a învățat Isus, în duh și în adevăr. Eu vreau însă, să scriu mai jos numai despre închinăciunea în casele noastre de rugăciune.

Scopul întrunirii noastre

Predicatorii, presbiterii și membrii bisericilor noastre trebuie să știe că singurul scop pentru care ne adunăm în casele noastre de rugăciune, ESTE SĂ NE ÎNCHINĂM LUI DUMNEZEU. Isus a spus: „Casa mea va fi o casă de rugăciune”.

Trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu PRIN CANTARILE NOASTRE. Dacă îi cântăm LUI din toată inima, aceasta e o închinăciune mareasă. Încă n'am ajuns să preluăm cum trebuie închinăciunea prin CANTARI COMUNE. Ah, câte cântări frumoase avem noi în CANTARILE SIONULUI! Ce mult se poate înălța sufletul nostru prin ele, în închinăciune înaintea Domnului! Și cât de bine pregătesc ele sufletul pentru ascultarea Cuvântului! Psalmiștii au cunoscut acest adevăr. Toți psalmii sunt cântări de închinăciune. „Veniți”, au strigat ei, „să cântăm cu veseli Domnului... veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorul nostru”.

Iarăși NE PUTEM INCLINA ÎN ASCULTAREA PREDICILOR. Dacă ne dăm seama că nu omul vorbește, ci Domnul și dacă inima noastră se deschide, umilită, să primească hrana din

mâna lui Hristos, atunci avem o finută de închinăciune în casa Domnului.

În sfârșit, ne închinăm PRIN RUGĂCIUNE. Ea e supremul mijloc de închinare. Dar trebuie să ne dăm seama că Domnul e de față, să-i vorbim LUI într-o rugăciune, plină de credință.

După astfel de închinăciune, plecăm din casa Domnului cu credință întărită, cu dragostea aprinsă și cu sufletul mai curat.

Piedeci în calea închinăciunii

E o mare iscusință să întocmești în așa fel serviciile din biserică, încât oamenii să se poată închina cum trebuie Domnului. Iată câteva piedeci:

1.) NELINIȘTEA DIN BISERICA. Șoptele, mișcările, umblarea, intrările, ieșirile și cu un cuvânt, tot ce tulbură liniștea din adunare, sunt o piedecă pentru celce își îndreaptă sufletul spre Domnul. Conducătorii bisericilor trebuie să facă tot ce pot pentru a înlătura aceste piedeci.

2.) LOCASUL MURDAR. E mult mai ușor să te închini Domnului într-o casă de rugăciune, plăcută, curată, impodobilă și îmbrăcată cu mobile frumoase, decât întruna murdară, întunecoasă și îngrijită. Trebuie să îngrijim mai bine casele de rugăciune.

3.) CANTARILE NEPOTRIVITE. Trebuie s'o spunem clar că o mulțime din cântările fanfarelor noastre împrăștie spiritul de închinăciune. Cred că ar trebui scoase toate marșurile din biserică. Numai acele cântări să fie cântate de fanfare CARI SUNT RELIGIOASE, dar și acestea să fie cântate dulce, duios și armonios. În biserică Domnului n'au ce căuta cântările săltărețe, repezi și luale dela lume. Râul e și mai mare când conducătorul corului sau al muzicii nu e la înălțimea chemării sale. Dacă gândul său și al muzicanților sau al coriștilor e să-și atragă lauda lumii și să cânte, nu Domnului, ci ca să distreze lumea, atunci locul său și al lor poate fi la o șezătoare, ca un concert, la o sală culturală, DAR NICIECUM ÎN CASA DOMNULUI. Dr. Găl are dreptate când spune, în cartea DOCTRINELE BIBLICE, următoarele: „Muzica de orice natură, care atrage atenția spre muzicanți și nu spre Dumnezeu, este de o calitate proastă și fără niciun folos. O astfel de muzică se aseamănă cu un blestem. De fapt, lucrul acesta s'ar asemana cu un ușier, dela palatul regal, din sala tronului, care atrage atenția spre sine și nu pe regele de pe tron. Apoi muzica la fel cu cea din cafenele, cârciumi, teatre, ba-

(Continuare în coloana I-a)

„CUM VOM SCĂPA NOI?”

„Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători...?”

(Evrei 2:3)

Această întrebare e totdeauna mai serioasă, mai mare și mai adâncă, de cum e luată. Ea este mreja aruncată de atâtea ori după cei pierduți. Prin scrieri, predici, prin cântări și lucru personal, se țintește, cu aceste cuvinte, la conștiința păcătosului. Aceasta se explică prin faptul, că acest verset are ceva comun cu natura noastră. Într'adevăr este în el ceva grozav, ceva care trezește răspundere, ceva care te pune pe gânduri, ceva ce sperie, ce inspiră frică.

Cui vorbește acest verset? Să ne oprim puțin. Să aibă el un caracter de chemare? E în adevăr evanghelic? Ori numai evanghelic? Să vedem contextul. Cui i s'a scris această scrisoare glorioasă? Unor păcătoși pierduți? La ceva necredincioși? Nu! Cum îi numește scriitorul? „Frați sfinți, cari aveți parte de chemarea cerească”... cap 3:1. Deci unor credincioși cari au gustat din readele „Crucii” și din harul mântuitor. Cum? Se poate ca acești oameni să cadă în păcatul nepăsării față de mântuirea pe care au și primit-o? Ciudat lucru. Te pomenești că leacul pe care-l îmbiam altora, e leacul de care eu, doctorul, am lipsă. Mai bine zis, boala de care vreau să vindec pe alții, e cea de care sufer eu însumi. Deci acesta e versetul nostru, al „pocăiților”.

I. Cum poate un credincios să stea nepăsător față de mântuirea primită? Întâi **în ce-l privește pe el**. Ce este mântuirea? Scăparea de vina, puterea și urmările păcatului. Toate acestea s'au făcut când credința a deschis inima și Isus, prin Duhul Sfânt, a intrat, a curățit și a mântuit viața mea, născându-mă din nou. Acesta a fost începutul unei mari lucrări divine în viața mea (Fil. 1:6). Dar abia am trecut pragul împărăției lui Dumnezeu. Trebuie să înaintez pe calea desăvârșirii, „până voi ajunge la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinității lui Hristos”. Deci mântuirea e la începutul căii spre desăvârșire și **trebuie** să „duc până la capăt mântuirea mea cu frică și cu cutremur”. Mat. 5:48; Fil. 2:12—13.

Cel decurând născut are o deosebită nevoie de îngrijire, hrană și educație. Și de aceasta se îngrijește Noul Stăpân. Isus are pretenția mare de a conduce „tota făptură” prin Duhul și Cuvântul Său. „Duhul care l-a pus Dumnezeu în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine”. El vrea să cucerească din zi în zi tot mai mult loc în noi, până toată viața va fi sub controlul Său. În fiecare zi vrea să mântuiască un mădular nou din viața noastră până vor fi toate ale Lui, cu desăvârșire. El vrea să mântuiască gândurile și dorințele noastre pentru El. Vrea să mântuiască timpul și talentele noastre. Voiește să mântuiască viața noastră în așa fel, ce Satana să nu mai aibă nici un folos de la noi. Duhul vrea să mântuiască toate puterile noastre spirituale pentru Sine. Isus vrea să ne mântuiască, pentruca să devenim proprietatea Lui fără rezervă.

Cum stăm noi față de aceasta mare mântuire? Ce găsește această mântuire în viața noastră? Insuflețire, supunere, ascultare, ori nepăsare? „Să nu întristăm pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu”. „Căci dacă cuvântul vestit prin îngeri s'a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere, și orice neascultare și-a primit o draptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători, față de o mântuire așa de mare?”

II. Mai este o nepăsare față de această „mântuire”, tot așa de păcătoasă, **în legătură cu semenii mei**.

Mântuirea adusă și câștigată de Domnul Isus, este universală. Deci pentru toți oamenii. „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, și să ajungă la cunoștința adevărului”. Nu cumva eu stau nepăsător?... „Domnul Isus Hristos, S'a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuie dovedit, la timp, și ne la timp”. Și nu cumva eu stau nepăsător?

Câte rude, prieteni, vecini și cunoscuți am eu, cari n'au pe nimeni altul cari să-i poată aduce la picioarele Domnului, numai pe mine, al căror sânge va fi cerut din mâna mea? (Ezech. 33:8). Și eu stau nepăsător?

Eu am gustat cât de bun e Domnul. El mi-a făcut parte de ha-

rul cel mântuitor, m'a iertat, m'a primit, mi-a dat viață veșnică. El a murit în locul meu, a purtat blestemul meu, a fost străpuns pentru păcatul meu, zdrobit pentru fărâdelegea mea. Pedapsa care îmi dă pace a căzut peste El, și prin rănile Lui sunt tămăduit. El m'a ales și m'a rânduit ca să aduc roadă. El m'a trimis ca să-l fiu martor. Și eu stau nepăsător?

Oamenii din jurul meu merg, zi cu zi, cu pași repezi spre o pierzare veșnică și sigură. În jurul meu seceră moartea, păcatul, lumea și iadul. Și eu, pocăitul, stau nepăsător?

Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?

Emil

Mă lupt mereu

*In lumea-aceasta 'ntunecată
De-ua întunec fără margini,
Mă sbat cu greu în marea luptă
Să-mi pot purta a mele sarcini.*

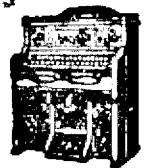
*Mă lupt mereu cu cul care
Din când în când mă stăpânește,
Dorind să schimbe-a mea cărare
Ce către ceruri, sus, țintește.*

*Mă lupt mereu cu mine însumi
Să fiu mai blând, mai iubitor,
De cei ce ce-i văd prin împrejur-mi,
Cum rabdă și'n păcate mor.*

*Mă lupt cu răvnă și credință
Pe Domnul, să-L mărturisesc,
Căci ajutor și biruință
Din mâna Lui mereu primesc.*

P. PETRICA

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la**

**Francisc
Keckés
Timișoara IV.
Str. Bolintineanu No. 16.**

A C O P E R I Ș U L

din cartea „Viața de Familie în Biblie”

„Ce vă spun Eu... să povăduiți de pe acoperișul caselor.” (Matei, 10:27).

Acoperișurile sunt pentru a acoperi și a ocroti casa de vreme rea. Forma lor și materialul din care sunt făcute, sunt felurite, după climă și bogățiile țării. Se fac din lemn, țiglă, carton și alte materiale, cel mai pitoresc fiind acela de stuf, cum se fac pe la sate.

În țările unde este zăpadă, acoperișurile sunt ascuțite, ca să ferească de îngrămădirea zăpezii și sfărâmarea casei. În țările calde, sunt de obicei plate, servind în același timp ca acoperiș și ca un loc pentru viața familiară.

Dacă înțelegem felul de a zidi și cum se întrebunțează acoperișurile în Răsărit, multe versete, cari altfel ar fi de neînțeles, se lămuresc ușor. Felul de a zidi acoperișul în Palestina este destul de simplu. După ce zidăria este gata, se pun grinzile dela un zid la celălalt și peste ele se pun nuiele; peste nuiele se pune trestie și peste acestea toate, un strat de pământ de vreo 28 cm. grosime. Pământul este bătătorit și netezit cu tăvălugul. Acest tăvălug stă de obicei la marginea acoperișului, pentru a putea fi netezit acoperișul după ploaie. Natural, la casele celor bogați, materialul nu este atât de simplu, ci întregul acoperiș este din piatră.

Între legile cari se găsesc în Deuteronom, este una (Deut. 22:8) care obligă pe proprietarii din Palestina să zidească un pălimac în jurul acoperișului, ca să preîntâmpine căderile. Această lege nu este totdeauna băgată în seamă. O prietenă a mea, care a fost un demult în Palestina, mi-a povestit despre un băiețuș, care se juca pe acoperișul casei, cu smeu. În fierbințeala jocului, a uitat că nu este un pălimar și pe când se uita în sus, la smeu, a căzut și a murit.

Iată deci era așa de înțeleaptă legea veche a Evreilor, în cece privește ocrotirea vieții omenești. Când plouă mult, crește iarba pe acest acoperiș de pământ, dar se vestește repede sub soarele arzător. Citim în Regi 20. „Locuitorii lor sunt... ca iarba de pe acoperișuri și ca grâul care se usucă înainte de a da spicul.” (II Regi, 19:26).

Din afară de casă, o scară de

piatră ducea la acoperiș și mare parte din viața familiară se petrecea pe acoperiș, mai ales când era răcoare. Solomon voia mai bine un colț mic pe acoperiș, decât viața într-o casă mare, cu o femeie gălcevită. **Pentru el prin urmare, un acoperiș era un loc de liniște și de pace.**

Acoperișul deasemenea se întrebunțea pentru a usca fructe, legume și în. Când spionii lui Iosua au venit la Ierihon, ca să spioneze țara Canaanului, Rahav i-a ascuns sub niște mănunchiuri de in, pe cari ea le risipise pe acoperiș și în felul acesta i-a scăpat și pe ei și pe ea, atunci, când a fost luat orașul. **În cazul acesta acoperișul a fost un loc de scăpare.**

În case mari și palate, acoperișul sprijinit de coloane era destul de mare, așa că un număr mare de oameni putea petrece pe el. Pe un astfel de acoperiș, erau adunați trei mii de Filistenii, ca să se bucure de prinsul lor și să petreacă, în timp ce Samson juca înaintea lor. Dar Samson, cu o putere nemaipomenită, a îmbrățișat amândoi stâlpii din mijloc, cari sprijiniau acoperișul acela mare, s'a plecat cu toată puterea peste domnitor și peste tot poporul care era acolo.

Acesta a fost un acoperiș de plăcere și de distrugere.

Dar acoperișul a fost întrebunțat nu numai pentru petrecere și plăcere, ci a ajuns și **un loc de doliu.**

Funeraliile morților ca și nunțile aveau loc pe acoperiș. Și Isaia și Ieremia vorbesc despre jale și bocet de pe acoperișuri.

În cazul slăbănogului, **acoperișul a fost un mijloc de vindecare.** Când prietenii slăbănogului au văzut că nu pot să se apropie de Hristos din cauza mulțimii, ei s'au urcat în grabă, purtând bolnavul într'un cearceaf, pe scara din afară, până sus pe acoperiș. Era obiceiul să se lase o deschizătură mică în acoperiș, ca tot ce era uscat să poată fi lăsat jos în cameră. Probabil că ei au mărit această deschizătură nouă, mai ales că acoperișul nu era prea solid. Bolnavul, întins pe o pătură, plapumă sau saltea subțire, a fost lăsat ușor la picioarele lui Isus, care i-a iertat păcatele și i-a vindecat corpul.

Acest acoperiș a fost un mijloc

de a ajunge la Mântuitorul.

Când venia o caravană de cămile cu mărfuri de vânzare, după descărcarea animalelor, neguțătorii se suiau pe acoperiș, să-și vestiască sosirea. Tot de pe acoperiș se dădea de veste orice ordin, orice legi noi ale orașului sau ale țării, sau oricare eveniment mare, sau anunț public. Vestea ajungea dela un acoperiș la altul, înconjurând astfel tot satul, sau orașul.

Isus, ca băiat, trebuie să fi auzit deseori aceste vesti, de vreme ce spune ucenicilor Săi să anunțe vestea cea bună a Mântuirii de pe acoperișul caselor. Astfel, în acele zile, fără ziare, fără radio și telegraf, **acoperișul era locul, de unde se anunțau știrile.**

În cazul apostolului Petru, **acoperișul a fost locul unei vedenii.**

În Jope, la amiază, pe acoperișul casei, Petru a flămânzit și aștepta masa. Adormind, Dumnezeu i-a dat o vedenie cerească și i-a învățat un adevăr îmbucurător, că: **Mântuirea nu este numai pentru Evrei, ci pentru lumea întreagă.** Această problemă, pe care noi ne-am fi așteptat s'o vedem rezolvită într'o sinagogă sau templu, sau alt loc sfânt, a fost rezolvită pe un acoperiș, care dădea spre Marea Mediterană și avea cerul deasupra.

Articolul „Acoperișul” este luat din frumoasa carte „VIEȚA DE FAMILIE ÎN BIBLIE” scrisă de sora Emma Gill pe care am avut fericirea să o avem mai mulți ani de-a rândul în țara noastră. Cartea aceasta conține peste 200 de pagini, și cuprinde experiența și cunoștințele unei femei, care și-a închinat toată viața în slujba lui Hristos. Pe lângă cunoștințele cărții sfinte, Biblia, pe care a învățat să o cunoască din copilărie, a călătorit mai în multe rânduri prin Palestina cercetând de aproape tot ce stă în legătură cu Cuvântul sfânt.

— FIECARE PREDICATOR TREBUIE SĂ AIBĂ ÎN BIBLIOTECA SA ACEASTA CARTE. FIECARE SOȚ ȘI TATA CREDINCIOS, TREBUIE SĂ DARULĂSCĂ SOȚIEI ȘI FETEI LUI O ASEMĂNEA CARTE. Nu putem scrie îndeajuns ca să putem arăta toată frumusețea și bogăția ei. Știm însă, că, dacă am reușit să îmbogățim fiecare familie cu asemenea carte, am făcut un lucru bun. **PREȚUL UNEI BUCĂȚI ESTE 35 LEI.** Pentru cei ce comandă mai mult de zece bucăți, o am un rabat de 30%.

CĂLĂTORIE BUNĂ

de I. Bucur

Este cea din urmă urare și cea din urmă dorință, pe care o fac cei rămași pe peron celor care pornesc cu trenul. Ce vreau să spună oamenii prin această urare? Dar câte nu vreau să spună! Dorește să găsești un loc bun și tovarăși buni de călătorie; să nu ți se întâmple vreo nenorocire pe drum și să ajungi, cu bine, ținta datorită!

Nu este de prisos o astfel de urare. Căci adesea se citește prin ziare catastrofe de calea ferată! Unul pășește greșit și ajunge sub scara vagonului și-i taie picioarele. Sau deraiază vagonul, sau se ciocnește cu alte vagoane. Câte primejdii nu se pot întâmpla într-o călătorie!

Aceeași urare ar trebui îndreptată și când este vorba de călătoria vieții. Câte primejdii nu sunt în viață! Câți din cei ce au pornit veseli în călătoria lor, nu și-au ajuns ținta!

Imi aduc aminte de un bun prieten din tinerețe. Am învățat împreună și la liceu și la universitate, am stat chiar în aceeași cameră. Era cuminte și harnic, lucruria părinților lui.

În urmă ne-am despărțit. El s'a înscris într-o societate studențească. Într-o zi, un membru mai vechiu din societate pofti pe membrii mai noi la un banchet. Prietenul meu hău binisor. Dar această pricină, intestinalele i s'au umflat și au plesnit, murind în chinuri groasnice, răpus în floarea vârstei.

Nu și-a ajuns ținta vieții. A căzut pe cale. Și am mai avut un prieten din școală. Părinții au făcut mari jertfe pentru ca feciorul lor să poată învăța carte. Și feciorul era tare cuminte, dar, din când în când, credea că mai trebuie să trăiască și el în păcat și rușine. Încet, încet, se obișnuise cu această viață atât de mult, încât nici atunci, când a fost vorba să se căsătorească, nu s'a putut lăsa de viața sa de păcat. Tânăra a aflat pe ce căi mergea, l'a rugat să înceapă o altă viață. Dar el nu putea să se lase de viața lui de păcat și fata l'a lăsat. Urmarea a fost că și-a tras un glonț în cap.

Nici acesta nu și-a ajuns ținta. Și el a căzut.

Sunt cazuri prea rare acestea? Ce trist că nu putem spune așa.

Care este ținta călătoriei vieții noastre? Să fim fericiți, fără în-

doială. Sunt persoane care iau în răs această țintă; dar eu nădăjduiesc, cititorule, că nu faci parte dintre acele persoane. Astfel de persoane își vor da odată seama că au greșit. Bogatul despre care vorbește Isus în Evanghelie, va fi zis și el poate: Nu există viață după moarte, nu există cer și iad, — cu moartea se sfârșesc toate. Totuși, când a murit, el și-a ridicat ochii în sus. Și ce a văzut? Că el era în iad și în chin. Ce descoperire îngrozitoare! El crezuse că nu există veșnicie și acum vede că se găsește într-o veșnicie nefericită.

Nu este așa că tu nu faci parte și nu vrei să faci parte dintre aceștia? Când vei muri, ai vrea să fii mântuit. Ce e de făcut? Să crezi în Isus Hristos. El iartă păcatul. El curățește de păcate, El păzește de păcate. Căci păcatul a răpus pe cei doi studenți de care am vorbit și păcatul este nenorocirea oamenilor. Eu nu știu cine ești tu cel care citești această foaie, nu știu dacă ești tânăr sau bătrân, dar știu că nimănui nu-i cade în mână această foaie fără să aibă nevoie de iertarea păcatelor. Ah, toți am păcătuit! Am păcătuit în gânduri, în cuvinte și în fapte, și de multe ori. Avem nevoie de iertarea păcatelor, dacă vrem să ne ajungem ținta. Căci este scris: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciuni; ci numai cei scrși în cartea vieții Mielului”.

Această iertare n'o poți avea însă, decât dacă îți recunoști păcatele și mărturisești totul lui

Isus. El îți iartă toate fărădelegile și toate păcatele.

Sângele Lui curățește orice păcat. Iată, noi suntem plini de porniri rele, care ne duc în fel de fel de păcate. De pildă, mânia, arțagul, lăcomia sau sgârcenia ce nu sunt în stare să facă! Pot răpune pe cel mai bun dintre noi!

Impotriva acestor porniri nu se poate lupta cu hotărâri bune. Firește că e bine să te hotărăști, să te împotrivesți; dar nu te poți ține. Noi n'avem putere. Cine a încercat, știe. Ce e de făcut?

Să mergem la Isus și să-i spunem: Ah, Doamne, sunt un nenorocit, nu pot s'o scot la capăt cu poftele și dorințele mele! Isbăvește-mă Tu. Cred că: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat!” Ceea ce noi nu putem, poate El, Domnul nostru.

De aceea, prietene, dacă vrei să faci o călătorie bună, de vrei să ajungi la țel, dă-ți inima și viața Mântuitorului. El îți iartă toate păcatele, îți isbăvește viața de căderi și tu vei ajunge la țintă, calea vieții tale va fi o călătorie fericită.

Si eu îți doresc aceasta din tot sufletul meu.

Iată, eu nu câștig nimic, fie că tu te întorci la Isus, fie că nu te întorci! Eu nu te cunosc. Dar eu știu din experiența mea că viața poate fi o călătorie fericită numai dacă ți-o predai Mântuitorului și, fiindcă eu doresc ca voi toți să cunoașteți fericirea și pacea pe care eu am găsit-o la Domnul, de aceea eu doresc ca și tu azi să dobândești prin această foaie o călătorie bună! **I. Bucur**

Cuțio cu întrebări

Întrearea în cer și răsplata

Fr. G. G. ne întreabă cum se împacă textul din Luca 23:43, care zice: „Aștăzi vei fi cu mine în rai”, cu Apoc. 6:10—11 care spune: „Până când, Stăpâne... Zăbovești să judeci?”

Explicația e următoarea: sufletele credincioșilor merg, ca și al tâlharului, în clipa morții, în rai, la Domnul Isus unde se odihnesc, dar răsplata pentru faptele lor bune, nu o vor primi până în ziua judecării. Pavel spune că el, când va muri, se va muta să fie cu Hristos (Fil. 1:23), dar cununa victii n'o va primi decât „în ziua aceea” (II Tim. 4:8).

Iarși sufletele despre care se vorbește în Apoc. 6:10, cer pustiirea întregii lumi, adică venirea zilei judecării, dar Dom-

nul le spune să aibă și ei răbdare, cum are și El, până se vor pocăi mai multe suflete.

Fr. V. S. ne întreabă de unde au fost oamenii din America pe care i-a găsit Columb? Dacă te vei uita pe un glob al pământului, vei vedea că, la nordul Americii, ea aproape se unește cu Siberia. Pe acolo mările sunt așa de înghețate încât se poate trece peste ele ușor din Europa în America. Pe aci au trecut, în vremurile vechi, oamenii găsiți de Columb în America.

Tot dânsul ne cere să-l lămurim ce e Leviatanul din Iov 41. Leviatanul a fost un animal de mare din soiul crocodililor.

Din lumea largă

Trei dintre domni rezidenți regali au instalați la posturile lor și anume, d-l general Danilă Papp, în ținutul Mureș cu sediul în Alba Iulia, cuprinzând județele Alba, Turda, Mureș, Ciuc, Odorhei, Făgăraș, Târnava Mare, Târnava Mică și Sibiu, d-l general Alexandru Hanzu, peste ținutul Someș, Sălaj, Satu Mare, Maramureș și Năsăud și d-l Alexandru Marta peste ținutul Timiș, cu sediul în Timișoara, care se întinde peste județele: Timiș, Arad, Caraș, Severin și Hunedoara.

Conferința dela Bled. Duminică, în 21 August, a început la Bled, Jugoslavia, conferința Micii Înțelegeri. Punctul principal al acestei conferințe e propunerea Ungariei de a încheia o înțelegere de pace cu țările Micii Înțelegeri, adică cu România, Jugoslavia și Cehoslovacia. Se speră că se va ajunge la încheierea acestei înțelegeri, care va însemna nespun de mult pentru pacea în această parte a lumii. După înțelegerea între Bulgaria și țările balcanice, acesta e un nou semn îmbucurător în vremurile așa de tulburi de azi. De fapt, în timp ce țările mari se înstrăinează și se dușmănesc tot mai mult, țările mici dau dovadă de mai multă cumințenie, încercând să ajungă la o înțelegere pe orice cale.

Primarii comunelor, după noua lege administrativă, vor fi nu-

DELA UNIUNE

Pentru a putea ajuta pe acei frați, care sunt arestați, ne trebuie declarații în dublu exemplar despre tot ce s'a întâmplat. Dacă ei nu pot da aceste declarații, să le dea conducătorii bisericilor, din care fac parte. Dacă sunt ceva procese împotriva fraților, sau sentințe de condamnare, vă rugăm să ne trimiteți numele judecătoriei unde e procesul, acuzările și sentința.

Niciodată n'au avut mai mare nevoie conducătorii Uniunii noastre, ca acum, să fie sprijinți în rugăciuni în lupta furtivă grea ce o au în apărarea libertății c. răsării baptiste. Nu-i uitați când sunteți pe genunchi.

La întrebarea fr. M. P. răspundem că băieții sub 18 ani trec de drept odată cu toți alor dela o religie la alta și fetele sub 18 ani trec cu mamele lor.

miți de prefectii județelor. Ei trebuie să aibă cel puțin 30 de ani și șapte clase primare.

Rt. Hon. George Lansbury, un deputat englez, împreună cu un grup de englezi, numiți ambasada împăciurii, vor vizita România în ultimele zile din August.

11 sicrie vechi, pline de bani de aur, au fost găsite de niște lucrători care munceau la o șosea în județul Durostor. Ei au vândut pe ascuns, unor străini, aurul găsit și de a ceea au fost dați pe mâna parchetului.

In Bazargic, gâsca tăiată a unui cetățean a fost scăpată de servitoare în fântână. Doi oameni s'au pogorât după ea și amândoi au fost omorâți de mirosul greu al gazelor din fundul fântânii.

Tulburările din Palestina s'au prefăcut în războiu. Mai mulți răsculați au pus mâinile pe orașul Hebron, pustindu-l. Au ocupat clădirea poștei și a poliției unde au găsit muniții multe. Armata engleză a pornit cu 60 de tancuri împotriva răsculaților.

O nouă expediție a încercat să atingă vârful munților Himalaia. Nimeni până acum n'a putut ajunge la înălțimea picului Everest. Ultima echipă s'a urcat până la acele înălțimi la care omul nu mai poate suferi frigul.

Un munte întreg, înalt de peste 1000 metri, s'a prăbușit în Mexic, acoperind în cale toate drumurile și aruncând la mari depărtări stânci uriașe. Vreo câteva zile mai înainte, oamenii dintr'un sat din apropierea muntelui auzeau niște zgomote puternice în pământ.

Dunărea e a noastră. Până acum Dunărea, între Brăila și mare era stăpânită de o comisie străină. Lucrul acesta era neplăcut și păgubitor pentru țara noastră. O conferință, ținută la Sinaia, în zilele trecute, a pus capăt acestei stări anormale, redând României dreptul de a stăpâni și această parte a Dunării. La această conferință reprezentanții Franței și Angliei ne-au dat tot sprijinul.

Câteva date statistice despre România. În anul 1937 populația țării a fost de 19,535,398 locuitori, dintre care 15,926,178 locuiesc în

sate, iar 3,609,220 la orașe. La recensământul din 1930, din populația țării, 8,213,592 au fost știtori de carte, 705,108 cu studii secundare și 90,653 cu universitate. Deci vreo jumătate din locuitori nu știau carte. Suprafața României e de 295,049 kilometri pătrați, iar lungimea granițelor ei e de 3400 km.

Neînțelegerile din Cehoslovacia încă n'au ajuns la sfârșit. Cererile germanilor sudeți sunt departe de ceea ce e gata guvernul să dea. Lordul Runciman pregătește un plan din partea sa, care va încerca să împacă cele două părți. Dorința tuturor e ca să se ajungă la o înțelegere, ca să se împiedece un războiu între Germania și Cehoslovacia. Căci în acest caz, iarăși ar intra toată Europa în luptă.

Președintele Roosevelt al Statelor Unite a ținut de curând un discurs în care a atras atenția țărilor, care nu țin seamă de drepturile altora. Sigur că e vorba de Italia și Germania. Multă lume crede că președintele Americii a dat să se înțeleagă că într'un viitor războiu Statele Unite vor ajuta Anglia și Franța. Acest lucru va mai liniști pe cei ce se gândesc la războiu.

Pentru buni gospodari

Ca să aveți seceriș bun, arăți miriștea din vară și apoi grăpași-o după fiecare ploaie. S'a dovedit că grâul semănat în ogoarele de vară dă cu 40 și 50 la sută mai mult ca cel semănat după porumb.

Străinătatea cere țării noastre cât mai multe fructe. Ar trebui să cultivăm mai mulți pomi, ca să ne aducă câștig fără multă trudă. Totdeauna fructele și zarzavaturile sunt plătite mai bine, decât cerealele.

Recolta de fasole din acest an e slabă. Din această cauză va fi scumpă.

Prețul grâului la vagon e la Galați, 43 mii lei, al porumbului 35,000 lei, al orzului 29,500 lei și ovăzului 49,500 lei.

Cele 70 fabrici de oțet din țară au fabricat în Mai și Iunie, 180 vagoane de oțet din vin. Acest lucru e bun.

Guvernul a mai cumpărat încă 200 tractoare pentru arat spre a le pune în slujba agricultorilor.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Pentecostalii din Germania au trecut la bapțiști. Dr. Hans Luckey, profesor în seminarul baptist din Hamburg, scrie în *The Baptist Times*, despre acest fapt următoarele: „În acest an, mișcarea Elin, de sub conducerea lui Vietherr, s'au unit cu Uniunea Bisericilor Baptiste din Germania. Originea bisericilor e Elin, e în mișcarea pentecostală. Acum ei au intrat cu bucurie în lumea mai prozaică a bapțiștilor și noi sperăm că zelul lor arzător nu se va stinge, ci, din contră, va aprinde și bisericile noastre. Urmărilor statistice ale acestui fapt sunt următoarele: în 1937, am avut 70,600 membri, acum suntem 76,500 membri”. Adică pentecostalii care s'au unit cu Uniunea Baptistă din Germania, sunt în număr de 6000.

Creștinii de diferite confesiuni din Anglia au colectat bani și alimente pentru a ajuta creștinii loviți de război din Spania. Rev. S. Vila, predicatorul baptist din Barcelona, într-o serisoare de mulțumire către englezii care i-au ajutat, scrie următoarele: „Hrana primită am împărțit-o între 1800 membri ai dărilor: biserici. Priveștiștea a fost de necredut. Unii au început să strige de bucurie, când au primit mai multe feluri de hrană pe care nu le văzuseră măcar, de mult. Alții au cântat și s'au îmbrățișat de bucurie”. Lucreul baptist din Spania continuă în ciuda războiului.

Marea universitate London din Capitala Angliei a hotărât să organizeze mai multe prelegeri cu privire la „Ideea Creștină despre Dumnezeu și cugetarea modernă”. Între cei ce vor ține aceste prelegeri e și dr. Townley Lord, un predicator baptist, care va vorbi în fiecare Mercuri din Octombrie până în Decembrie.

BISERICA BAPTISTĂ ROMÂNĂ din Oradea a avut, în 21 August, un botez, în care 16 persoane au mărturisit pe Domnul. Botezul a fost oficiat de fr. Niculae Covaci, păstorul bisericii, împreună cu fr. Vicaș Mihai, președintele comunității baptiste română Bihor. Serviciul întreg al botezului s'a ținut în biserică baptistă maghiară din Oradea. A predicat dr. Gh. Simionca, arătând care e botezul adevărat după Noul Testament. Corurile celor două biserici baptiste din Oradea a împodobit serviciul cu cântări frumoase. Au luat parte mai mulți musafiri din jur, precum și din Arad, Brăila și R-Sărat.

Un grup de creștini din Assam au vrut să împrumute bani dela un bogătaş păgân. El însă, șovăia. În timpul așteptării a sosit acolo un pădurar păgân care cunoștea pe creștini. El spuse bogătaşului: „Acești oameni sunt creștini și știu în totdeauna cuvântul. Sunt oameni

harnici și dacă încep un lucru, nu-l lasă până nu-l isprăvesc cu bine. Sunt harnici. Ei își plătesc datoriile la timp și e bine să faci afaceri cu ei, că ieși bine”. Se poate spune și despre noi așa ceva?

Misionarii bapțiști englezi scriu că, în ciuda războiului, lucrul Evangheliei în China continuă. În ultimele luni au botezat multe suflete pe baza mărturisirii credinței lor.

Biserica baptistă și orfelinatul din Simeria, ca ajutorul lui Dumnezeu, va ține 4 Septembrie a. e. (Dumineca) un serviciu de evanghelizare și milostenie creștină pentru orfani. Cu dragoste sfântă, invităm pe cei de aproape și pe cei de departe, să ia parte. Fiecare participant se va îngriji de ale mâncării, fiind în casa orfanilor. — Comitetul.

Fr. Cosman Gheorghe din Aiud a ținut, în 13 August, înmormântarea unui copil de 8 luni a fratelui I. Roșca din Vișoara. Peste trei zile și mama copilului, în vârstă de 28 ani, a trecut la cele veșnice. Înmormântarea ei a fost condusă de fr. Gh. Cosman împreună cu fr. I. Rusu din Lapeni.

Frații din Tătărești, jud. Cahul, au avut o frumoasă serbare în 14 August. Dimineața au împărțit Cuvântul Domnului frații: Simion, D. Nazareno, seminarist, P. Dirivolean, și Vl. Bloșenco. Au cântat corurile din Lucești, condus de fr. M. Bloșenco și din Chioselia-mică. Au luat parte frați din 10 sate. După masă programul a fost împodobit cu cântări în cor, poezii, vorbiri, etc.

În Peștișul mare, jud. Hunedoara, fr. I. Mărza, N. Pavel și I. Stanciu au ținut la 16 August înmormântarea sorei Agafia Serghei în vârstă de 39 ani. A cântat corul din Teliucul Inferior. De sora au rămas 5 copii orfani. Cei mai mici vor putea fi așezați în orfelinatul baptist din Simeria.

În Brooklyn, în fiecare an, toți elevii școalelor duminicale din oraș, fac o paradă. Anul acesta au luat parte la paradă 75,000 de elevi. Lozinca dusă în fruntea lor a fost: „Mărtorii lui Isus Hristos”.

Frații din Serbăuși, jud. Suceava, au avut un serviciu religios deosebit în 7 August, cu ocazia vizitei fr. Gh. Marici, a sorei Paraschiya, fostă seminaristă și fr. S. Ungurean. Toată ziua au petrecut-o studiind cuvântul lui Dumnezeu și s'ara până la orele 12. La urmă s'a ținut o rugăciune deosebită pentru M. S. Regele Carol II.

Biserica din Găluia a avut în 7 August, un frumos botez cu 19 persoane. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Atanase

Pascu. Au vestit cuvântul Domnului fr. Botereț, Buligă și Pascu. A cântat corul din Jebel și muzica din Sipet. Au luat parte frați și surori din 19 comune.

Fr. Gh. Jurcoviți face cunoscut fraților că a isprăvit cursul de diriginte de cor, pe care l-a urmat la conservatorul I. Vidu din Lugoj. Dânsul e gata să neargă la orice biserică care îl cheamă spre a ajuta la organizarea corurilor. Doritorii să-i scrie la adresa: Gh. Jurcoviți, Str. Dr. Popoviți 31, Lugoj.

Frații din Sudriș, jud. Bihor, a avut în 21 Iulie, un serviciu deosebit cu ocazia serviciului de înmormântare a M. S. Regina Maria. Fr. T. Covaci a vorbit despre faptele făcute pentru orfani și văduve de către M. S. Regina Maria. La serbare au luat parte frați din 6 comune. Au mai vorbit fr. Dan Balaci și Bocșa Fieri.

Botez în Almaș. Duminecă, 14 August frațietatea baptistă din Valea Almașului a avut un timp de reculegere sufletescă și zidire spirituală cu ocazia unui botez în care 28 persoane au mărturisit credința în Domnul Isus Hristos. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Iefta Roșanu, predicatorul bisericii din Lăpușnicul mare, în baptisteriul căreia a fost ținut. Serviciul de dimineață a fost ținut de fr. D. Goga și M. Sorescu, care au avut ca subiect: *Casa zidită pe stâncă*. Dânsii au îndemnat pe ascultători să-și întemeieze crezul lor pe Hristos, singura stâncă, ce a rezistat atacurilor celui rău dealungul veacurilor. După masă, a avut loc un serviciu religios, la care au vorbit frații: P. Ciortuz și Mircea Cocar, seminarist. Subiectul a fost: botezul femeii etiopiene. Fr. Mircea a vorbit despre persoana lui Hristos arătând că din El se răspândea blândete, bucurie, mulțumire și bunăvoință. A arătat prezența lui Hristos în viețile noastre asigurată de cuvintele: „Iată eu sunt cu voi”. La aceste mari bucurii a luat parte și fr. Ion Suveț, bătrânul inspirator al tineretului spre Impărăția lui Dumnezeu. A cântat corul din localitate.

Fiecare biserică baptistă trebuie să aibă un registru nou pentru înregistrarea membrilor

Prețul unui registru este 120 Lei pentru cei ce comandă mai mult de trei buc. se dau cu 100 Lei buc.

Comandați-le cât mai urgent dela

**„Depozitul de literatură”
Arad, str. Fabricii 20.**

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Calea îngustă

O familie călătorea cu automobilul pe un drum nou. Fetița întrebă pe tatăl: „Tată, pentru ce e făcut alături drumul acesta îngust?” — „Pentru bicicliști”, răspuse tatăl. „Dar”, zise din nou fetița, „toți cicliștii merg pe drumul mare și lat și nu pe cel îngust făcut pentru ei?” „Da”, răspuse el, „aceasta e greșala. Ei se duc pe drumul larg în pericol, pe când calea îngustă a fost făcută pentru siguranța lor.”

Mulți oameni seamănă cu acei cicliști. Aleargă pe drumul mare și larg al păcatelor, în pierzare, în timp ce calea îngustă a siguranței, care îi duce la mântuire, stă alături goală.

Numai rază de soare

Călătorind prin țară, întâlnim multe inscripții interesante pe diferite clădiri. Asenuea inscripții nu se găsește totuși pe multe spitale. Dar există un mare spital pe poarta căruiu stau scrise următoarele cuvinte: „Dacă nu poți să zâmbești, nu intra”. Aici numai raza de soare e dorită. Aceasta e cea mai bună medicină, care face bine, și care alină durerile. Nu e nimic mai lipicios ca zâmbetul. Să nu uităm aceste cuvinte, ori încotro ne vom duce: „Dacă nu poți să zâmbești, nu intra”.

Ce pagubă!

Un tânăr a fost ales predicator la o biserică pe malul mării. Era încântat de frumusețea mării și se gândea adeseori la bătrânul său tată care, în viața lui, încă n'a văzut mare. Tatăl era un țaran, care avea multe pogoane de pământ și al cărui singur gând era, cum să cultive pământul mai bine pentru folosul lui. Predicatorul invită pe tatăl său la el, pentru câteva zile și bătrânul sosi. Fiul era nerădător să-l ducă jos la mare, ea să audă ce va spune tatăl său despre ea, observând în ascuns expresiunea feței sale. Mare i-a fost mirarea, când tatăl spuse: „Vai, ce pagubă de atâta pământ! N'am putea să facem ceva ca să devină roditor?” Ce pagubă, că așa de mulți nu pot să vadă frumusețea lucrărilor mâinilor lui Dumnezeu, pentru că singurul lor gând în viață este numai câștig și avere.

Lanternă sfînsă

Intr-o noapte, un om, ce mergea cu bicicleta, fu călcat de un tren. Pentru acest fapt acarul fu dus înaintea judecării. După o aspră examinare, el rămase liniștit. Spuse că a mișcat neîncetat lanterna, dar în zadar. A doua zi un prieten îi spuse: „Ai fost minunat de liniștit ieri, Tomo”. Mă temeam la început, că

vei șovăi”. „Nu”, răspuse Toma, „mie îmi era frică să nu mă întrebe judecătorii bătrâni dacă lanterna era aprinsă sau nu”.

Nu e așa, că mulți creștini seamănă cu o astfel de lanternă stinsă, în timp ce ar trebui să fie „lumini” pentru Hristos?

Răsplata bunătații

O fetiță călătorea într'un autobus spre o grădină, când intră o altă fetiță murdară care întinse un ban conducătorului. Mâna ei era plină de sânge. Fetița primă, observând acest lucru, duse mâna în buzunar, și scoțându-și batista, legă mâna fetiței murdare. Douăzeci de ani mai târziu, o femeie zăcea pe pat într'un spital, adusă aici pentru operație, când o soră de caritate, îmbrăcată în alb, se apropie de ea și-i zise: „Vreau să te ajut și să te îngrijesc, căci te iubesc”. Boalava nu înțelese rostul acestor cuvinte, dar sora îi explică: „Eu sunt fetița murdară, a cărei mână ai legat-o acum douăzeci de ani. Am păstrat batista d-tale și am spălat-o sperând să te pot răsplăti într-o zi”. Iată un lucru mic făcut de o fetiță, dar care a schimbat o viață!

Ce este un creștin?

Un om nepriceput a încercat să dea o definiție, despre ce ar însemna un creștin. El a spus următoarele: Creștinul este omul, care ca scop în viață, o dormită egoistă de a-și mântui su-

flutul, și pentru ca să fie mântuit, se duce regulat la biserică, cu speranța că atunci, când va muri, va trece în rândurile fericților.

Acest om a descris mai degrabă, totuși ceia ce nu este creștinismul. Primul lucru pe care creștinismul caută să-l stărpească din om, este egoismul. Cu cât va deveni cineva mai asemenea lui Hristos, cu atât va fi mai puțin egoist. Creștinul este omul care își cunoaște păcatele și slăbiciunile, și de aceea aleargă cu căință la Isus, punându-și toată încrederea în Domnul, încercând să-L asculte, fiindu-i supus ca unui rege. Creștinul este omul schimbat prin minunea nașterii din nou, prin care Isus lucrează pentru mântuirea unei lumi pierdute. Creștinul este omul care se pocăiește de păcatele sale, primește pe Isus ca Mântuitor, și își predă viața lui Hristos.

„M'ați adăpostit”

În traducerea Bibliei făcută de Wycliff, există o abatere fundamentală dela Cuvântul Domnului, pe care obișnuim să-l citim astfel: „Am fost un străin și M'ați primit”. Wycliff scrie: „Am fost fără adăpost și voi M'ați adăpostit”. La câți frați mici de ai Lui găsim acest adevăr! Barca lor mică se clatină pe marea furtunoasă a vieții. Noi trebuie să le dăm „adăpost” și vom „adăposti” astfel, prin cei mici, pe Hristos.

CINGĂTOAREA SCLAVULUI

(Urmare din pag. 1-a.)

servitoare. Predicatorul i-a povestit legenda despre cei doi îngeri, dintre care unul a fost trimis să guverneze o împărăție, iar celălalt să măture o cărare. Totuși amândoi s'au dus cu bucurie să facă voia lui Dumnezeu. Fata a înțeles și a învățat lecția și lucrul ei s'a transformat, pentru că acum îl făcea pentru Dumnezeu. Schimbarea petrecută în ea a devenit o binecuvântare pentru stăpâna ei și încurând Dumnezeu îi deschise o ușă pentru alt lucru și ea a devenit directoarea unei școli de fete.

Umilința se arată în lipsa de îngrijorări. Ingrijorările ne fac să gândim că putem să ne aranjăm viața mai bine decât Dumnezeu. Și faptul acesta este un fel de mândrie. Dacă credem într'adevăr că Dumnezeu are grijă de noi, de ce să fim neliniștiți? Când Petru spune: „Aruncați a-

supra Lui toate îngrijorările voastre”, el înțelege totul și nu face grijă în parte. S'o facem aceea odată pentru totdeauna.

Formele îngrijorărilor sunt o mulțime. Noi putem să fim apăsați de grijă în ce privește pâinea de toate zilele, sănătatea, iubirii noastre și chiar lucrul lui Dumnezeu. Desigur că nu putem fi nepăsători față de lipsurile îndreptățite, fie ale noastre, fie ale altora, pentru că este o datorie creștină să le dai o atenție deosebită. Dar prea multele sbuciumări și vaiete nu se potrivesc cu credința. Trebuie să avem deplină încredere că: „Toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”.

„Otrava vieții constă în îngrijorări. Leacul pentru vindecarea îngrijorărilor constă în rugăciune. Coroana rugăciunii este pacea”.